

VIITORUL ROL

ION LUCIAN

Artistul emerit Ion Lucian este unul dintre cei mai multilaterali oameni de teatru români: actor, animator de echipă, autor dramatic și regizor. Buna cunoaștere a legilor artei teatrale este dublată, la el, de pasionată căutare a noului. E binecunoscută fișa sa de creație; vom nota doar câteva roluri jucate în ultima perioadă, pe scena Teatrului de Comedie: Frații Bullinger — rol dublu — (*Svejk în al doilea război mondial*), Fairchild (*Disparația lui Galy Gay*) de B. Brecht; Mosca (*Volpone* de Ben Jonson); Kulighin (*Trei surori* de Cehov); Cristinoiu (*Opinia publică* de Aurel Baranga); Louben (*Cinema* de Jean Anouilh); Kubota (*Strigoi la Kitahama* de Kobo Abe); Sudakov (*Turnul de fildes* de Viktor Rozov) — premiu de interpretare la Festivalul de teatru contempo-

ran, Brașov, 1982. Tot în '82, a fost distins, pentru întreaga sa activitate artistică, cu premiul A.T.M. A jucat în numeroase filme și e o prezență familiară în emisiunile de teatru radiofonic și de televiziune. A semnat regia mai multor spectacole, în țară și peste hotare (Canada, Italia, Belgia); în primăvara acestui an, la Osaka (Japonia), a avut loc premiera *Cocoșelului neascultător* de Ion Lucian, în regia autorului.

„Rolul George Onică Vlașca l-am mai jucat și la fostul studio al actorului de film «C. Nottara», unde piesa *Patriotica Română* se reprezenta în premieră absolută, într-o distribuție în frunte cu Maria Filotti. Piesa lui Mircea Ștefănescu s-a bucurat, atunci, de un foarte frumos succes. Dealtfel, este o piesă bine scrisă, după toate legile comediei satirice. E un comentariu extrem de acid la adresa politicianismului burghez, eroii principali fiind doi cumnați aparținând fiecare altui partid politic, care vin alternativ la putere, asigurând în felul acesta prosperitatea societății «Patriotica Română», unde sînt codirectori. «Crezurile» lor politice, teoretic opuse, nu sînt altceva decît un paravan la adăpostul căruia își desfășoară activitățile veroase. Evident, totul pe o canava de situații comice.

În felul acesta am caracterizat oarecum și personajul pe care-l voi juca; el nu este altceva decît un specimen al faunei afacerismului într-o societate a capitalului. Fermecător în aparență, odios în esență, este ceea ce se cheamă un personaj complex și extrem de dificil, pentru că, fiind coloana vertebrală a piesei, nu poate fi prezentat permanent ca o «fiară turbată», ci trebuie drămuțit abil proporția dintre aerul simpatic al oricărei mici canalii și venalitatea omului de afaceri fără scrupule.

Mă bucură mult faptul că am ocazia să lucrez din nou cu Ion Cojar, de care mă leagă nu numai o veche prietenie artistică, dar și amintirea unor succese comune. Paralel, va trebui să respect un contract de anul trecut, continuînd seria spectacolelor la Teatrul din Île de France, cu piesa *Pépère Lamoral* de Brigitte Sarthou. În timpul șederii în Franța, probabil că voi regiza o nouă piesă, al cărei titlu încă nu l-am fixat”.

(Continuare de la p. 27)
— desuet, poate, dar nu mai puțin captivant azi decît acum o sută și ceva de ani — al scrierii se păstrează neatins. La rîndul său concepută în tradițională tonalitate feerică, montarea semnată de

Ileana Cîrstea nu urmărește trimiteri sub- sau supratextuale, ci pune piesa în imagini scenice cu simplitate, naturalețe și mai ales, justețe a tonului: nici încruntat-didactic, nici peltic-sfătos, cum

se întîmplă adesea în producțiile destinate celor mici. Decorurile și costumele Danei Lăzanu, intens (nu însă țipător) colorate și inserțiile muzicale cantabile și lesne de memorat adaugă spectacolului (care

VIITORUL ROL

ANCA NECULCE

De la ultima întâlnire, la rubrica „Viitorul rol”, cu Anca Neculce, s-au scurs câțiva ani. „Rezumînd perioada sibiană 1976—1981, aş spune că ea a însemnat pentru mine, pe plan profesional, nu numai o muncă susţinută, ci şi o foarte interesantă investigaţie în psihologia profesiei; prilej de descoperiri şi redescoperiri în domeniul mijloacelor de expresie, al modalităţilor de tratare a unor texte, în funcţie de concepţia regizorală, de înfruntarea a două personalităţi — regizorul şi actorul, raportată bineînţeles la text şi la autorul acestuia”. Talent ardent, Anca Neculce s-a fixat în conştiinţa publicului prin interpretarea unor personaje variate, care i-au solicitat calităţile, îngăduindu-i să evolueze într-un registru larg, de la dramă la comedie şi tragedie. Anca Neculce este actriţa care caută neîncetat o modalitate nouă prin care să-şi însuşească eroinele. Dintr-o fişă de creaţie extrem de bogată, cităm

cîteva roluri jucate pe scena Teatrului de Stat din Sibiu: Martha (*Dealul cu fîntină arteziană* de Iannis Ritsos — pentru care a primit premiul A.T.M. pe anul 1977); Zina codrului (*Sinziana şi Pepelea* de Vasile Alecsandri); rolul titular în *Fedra* de Racine; Martha (*Neînţelegerea* de A. Camus); Antigona (*Oedip salvat* de Radu Stanca); Balladyna din piesa cu acelaşi titlu de Juliusz Slowacki; Matilda (*Broasca ţestoasă* de Mircea Săndulescu).

Din 1981, numele ei figurează pe afişele Teatrului Giuleşti, unde joacă în actuala stagiune, două roluri: Baroana din *Pălăria florentină* de Labiche (în adaptarea lui Alecu Popovici, regia Tudor Mărăscu). „...rol de o anume culoare, deconectant şi, sper, amuzant, atît pentru actor cît şi pentru spectator”, şi Gabriela Fodor din piesa *Front atmosferic* de Csavassy György. Regia: Geta Vlad.

„Integrarea în colectivul Teatrului Giuleşti mi-a prilejuit noi întâlniri profesionale. După cîteva roluri mai mici — Taisa (*Pericle* de Shakespeare), Gabi (*Jean, fiul lui Ion* de Nicolae Ţic şi George Bănică), Monica (*Anunţ la mica publicitate* de Al. Sever) —, repet acum rolul Gabrielei Fodor, inginer agronom. Piesa, în două personaje, vorbeşte despre o tîrzie, dar tulburătoare întâlnire de dragoste. Întîlnire în care protagoniştii găsesc refugiu şi sprijin moral, în criza afectivă şi profesională pe care o traversează. Gabriela Fodor munceşte cu un soi de fanatism, iar criza se declanşează atunci cînd, dorind să aplice în practică o idee valoroasă, se loveşte de oportunitate şi laşitate.

Aş dori ca, prin accentele pe care vom încerca să le punem în relaţia dintre cele două personaje, ca şi prin luciditatea cu care eroina îşi cenzurează trăirile, să depăşim simpla poveste sentimentală, pentru a deschide perspectiva unei meditaţii mai profunde despre viaţă, despre dragoste şi profesie. Sperăm ca premiara şi debutul bucureştean al scriitorului să fie primite de spectatori pe măsura interesului şi devotamentului nostru”.

Maria MARIN

aminteşte cîteodată insistent, dar nu supărător, pelicula disney-ană omonimă) un plus de atractivitate. Actorii evoluează cu plăcere şi dăruire; unele alunecări spre bufonerie ale cîtorva dintre

„pitici” (Vasile Menzel, de exemplu) nu sînt, din fericire, prea frecvente. În rolul titular, Florina Luncan rezolvă inspirat şi cu dezinvoltură cîteva situaţii în care intervenţiile „la scenă deschisă” ale micilor

spectatori puteau crea derută. O compoziţie interesantă, vădînd forţă expresivă, semnează Sybilla Oarcea. Se reînt, de asemenea, Genoveva Preda şi Tudor Heica, întruchipînd doi „locuitori ai pădurii”.